

Ако некогаш
од Бесконечноста добијам шанса на повторен живот
би сакал да биде тоа Живот без соништа
така барем ќе бидам само еден обичен човек

кој ќе живее од утро до мрак
и од мракот до утрото
ќе живеам без да се грижам
дека некаде и некогаш некој сон ќе остане недосонуван...

зборуваше момчето
додека седеше на брегот од реката
и гледаше во сводот како умира неговата свезда водилка.

Се започна така
Да се живее од денес за утре
Или подобро е утре да го живеам денешниот ден
И така најдобро ќе знам дека денес повторно сум чекорел

Со чекорите мислите ги врзувам
Во некој заплеткан сноп
Суров господар кон станав
Не им давам да се разливаат насекаде
Којзнае можеби некоја и планинава ќе ја прелета
Некаде немир ќе донесе

Навечер
Пред клепките нежен бакнеж да сторат
Отсајајот на твојот лик го гледам
Фтиснат е на перницата
Мора да сум го сликал завчера во сонот со солзите.
Станале соновни вестители
На јаве се предавници големи,
Им забранувам да доаѓаат
Изворот барам начин да го пресушам
Заборав ќе го наречам
Половина од срцето што ми остана тоа го бара.

Сега
И ветриштата не свират заносни валцери

Завиваат некако злокобно
Со свиреш кој ржи

Ги слушам без да се морничавам
Чекорам и размислува низ горава црна
Само борови високи растат
Тука не живее ни една срна

Чекорам со мислата неврзана
Да се живее од денес за утре
Или подобро е утре да го живеам денешниот ден
И така најдобро ќе знам дека денес повторно сум чекорел

Затоа малку колебливо те молам

Простими што како некогаш не се смеам
Ја изгубив насмевката некаде во некои празни булевари
Не не повторно те лажам
Не ја изгубив ми ја украдоа дрски скитници

Простими што како некогаш очиве не солзат
Пресушија од ветриштата што дуваа така бесно
Јас само стоев силата нивна ја мерев
Мислев дека сила имам како некогаш да им се спротиставам

Простими што како некогаш не пеам песни весели
Дневникот во кој ги запишував водата го однесе
Сега на песков ги запишувам но брановите секогаш ги бришат
Само понекогаш галебот ќе ги прочита и од нив песнат тажна ќе испее

Простими што сега така жално молчам
Зборови веќе немам ги потрошив во викотниците секојдневни
Некогаш беа прегласни и за мене
Сега само шепотот ми остана еве знам дека е така јаворот ме слуша

Простими навистина простими за днине што така со празнотија ги полнам
Немам веќе желба ни во сонцето да гледам
Немам веќе желба ни со месечината да другарувам
Го потрошив секој миг сега ми остана само да чекам

Сега сум без мртвол лач во очите
 Осамата не ме поткопува веќе
 И не скрбам толку катадневно
 Но сеуште глаголам како гладен воин

Ти ми недостасуваш
 Стани челник на моите недосонувани сни
 Половина од стотина се
 Во мене реви секоја нишка на врелото месо

Тој рев на гладно безумие се одбива од темнината
 Некои ме нарекоа Свр од секакви сказанија
 Но јас знам повторно во моето срце сирна месечина
 Ме најде некаде во некое време

Мислев дека сонот го изгубив некаде во некоја бездна
 Сега доаѓам кај тебе без скр и со сон во рацете
 Ги познаваш свездите
 Со живи искри ја гониш темнината од тебе

Ветриштата што вестители се твои,ти кажаа за мене
 Од минатите столетија зачував семе за сеидба
 Сиот вриеш од минатото го затнав со стврднат воздух
 Нека се грчи во сознанието и нека се реди во невозможни обличија.

Кожата ти е златна,и затоа напати сонував грев-допир
 Аште знам вистински белег ни стави судбината.
 Во името
 На целокупното лудило околу нас

Се фрлам
 Во чељустата на непознатото чудовиште

Којзнае
 Моежеби е само паднат Ангел со скршени криља
 Кој евего само ползи по земјава

му предлагам
 Заедно
 Додека седиме бесцелно

На самиот врв од планината
 Да ја гризиме сета околна темнина
 Што ноќта така великодушно ни ја подарува
 Да ја гризиме небаре е најблудната Курва од сите Темнини

Се смее малку цинично
 Но сепак му течат лиги
 Рече
 Мислиш дека така ноќта ќе ја направиш пократка
 И,дека спасот ќе го најдеш во денот
 Та исто ти е

Лудилото трае
 Деноноќно
 Па затоа
 Немој во името на лудилото
 И светлината да ја голташ лакомо
 Така само ќе го потрошиш целото неродено време.

Да
 Во името на целокупното лудило
 Не правиго тоа.

Полека се пластеше темнината
 Додека единствената Свезда во својата пресмртна агонија
 Бараше сопатник
 Ветерот и дошепна отспротива
 Кажија својата исповед
 Јас ќе зашушкам,а ти ќе писнеш со олеснување.

Грмотевицата се разнесе бесно низ ноќта
 И поројот почна полека да ја лижи раната на Свездата
 Потеоа тогај шурките на млаката надеж
 Мрмореше
 Не сум толку проклета да умирам без својата младост.

Натоварен со студ и глад,по беспатјето чекори стар Гавран
 Со својата нервозна болка ги вкочанува и планините
 И жали,и ги напукнува наоколу стеблата
 И ја крпи зелената магла,сетне падна на грб

Крвавата рана во Свездата гледаше, небаре е огледало.

Го повикувам минатото, пееше низ писоци танки
а околу него, се испреплетети, се испомеша секоја смисла на постоењето
и го тргна од сонот, и ги отвори очите со исчекување
го натера да помисли, можеби тука лежам еден цел век
снегот, снегот го прекри инего, и неговата свезда.

И сето ова
На мигови е смешно
Но
Сепак е создадено во името на апсурдноста.

Во некоја недовршена приказна
Тие, Сенките
вечниот страв во очите сеуште ја носеа агонијата на ноќите..
и чекаа да запеат третите петли

Барем да го видат оловното сивило каде се цедеше секоја тага..
но да го оставиме сега тоа...
над градов сеуште се движат заскитани сенки
напати само воздивнуваат
напати очите им бабрат до прскање
а напати се молчеливи..

Ги слушам како тупотат
небаре копита имаат а не нозе..
и сакам да им кажам
што е што сте збеснале
зарем и вам соништата ви ги убиваат секогаш..
полека..

Перун ќе ви го симне крстот од грбот
и ќе станете слободни летачи..
и ветерот полесно ќе ве расејува насекаде..
полека..
кога ќе испари талогот од човечката тага
што ви натежнал во утробите

Ќе знаете за што ви зборувам..

јас сега ќе ве оставам
и ќе се возвишам
и возвишен ќе патувам се до старите Пагански Векови...

Патувај
патувај кон недостижните височини на небото
ми зборуваше Ангелот
потрошената лушпа оставија нека се згрчи во ладната соба..
патувај и не се плаши..

ми зборуваше додека ја земаше топлината од мојата дланка..
Белата огненица ќе те натера да го доживееш невозможното..
и ќе те однесе до праисколот..

а тие кои те сакале
ќе залипаат по тебе од длабочината на своето детство..

всушност
јас сега само молчам
додека го гледам како се формира свездениот грозд
а ноќта минува во нова ноќ..
со голиве раце ги допирам врвовите на планините
и се восхитувам на креаторот
како создава од празнина волшебен настан кој не зближува...

всушност
јас сега само молчам
а
Времето
Знаело да лаже добро

и како утеха зборуваше некогаш..
ќе заборашиш
не се грижи ќе заборашиш...
само за едно имаше право
не ги забораив среќните мигови
но сега немам насмевка на моето лице
но сега молчам кога болката постојано е тука...

Гледаќи ги Паганите
 Како го повикуваа здружно Богот на Оганот
 им требаше...
 Љубовта да изгори
 омразата да се пеплоса,...
 бучливоста во утробите им влезе

се пресоздаваа во својата пламеност
 и пиштеа заедно со земјата..
 пред тоа пиеаа
 пред да пиат со вино се полеваа..

и.кругот на почваа го изгазија..
 над нивните глави
 адот им се смееше
 и Блудница со полни боски им донесе..

да ги напои пред полноќ
 да ги покори..
 некои потајно проколнуваа
 и сопствените сенки од земјата ги тргааа..

се пламна пред зорите..
 изгледаа како преморени скакулци со подгорени крилца..
 вудвосани и полупијани
 отидоа да се помолат пред Куќниот Светец
 а потоа во Месната Црква да се исповедаат
 и Благослов да примат..
 во нивните изгниени гради...

Останав Јас и Пурпурноста
 Да те бараме заедно со птиците меѓу облаците
 Не го слушав Гавранот како зборува
 Те барав заедно со Срната на сите пољани

Не го слушав Гавраното како зборува
 Те барав со Рибите во најголемите длабочини
 Не го слушав Гавранот како зборува
 Те барав навистина,се додека не се уморив

И не седнав на земјата црна
 Гавранот пееше,тажна песна,
 Таа е покојник кој само молчи
 Повторуваше,се морничавев

Те барав и меѓу соништата
 Но,само кошмарите ми ги остави
 Таа е покојник кој само молчи

Животот ми го украде
 А ете
 Гавранот и понатаму пее
 Таа е покојник.

Но сеуште се прпелкам на земјата
 Глаголеќи со пења на усните
Да и јас имав свој Сон
 ...слушнете сега, ќе пуштам подземни жили покрај Дабот,и ќе се сплота...

А вие кои сте далеку од своите гнезда,ќе се заплеткате.....
 ----во утрешната свадба каде скрбта ќе се јади лакомо....
 Не,не ги носете вашите железни заби,сверот нема да реви за нас...
 ..вие самите со нашите влажни муцки само ќе ја проколнуваме суровоста
 на судбината...

Вејките и лисјата со гниежот ќе не препокријат сите,ама тоа ќе биде
 покасно.....
небидете нерешителни во чекорот,не чека на свиокот Зоографот.....
 Ликовите на каменот,на земјата,и под кората на Дабот да ни ги фтисни....
 ...млака утеха ќе ни даде,само да знаете,распуштеница на боските свои...

...Аште да ме оставете уште малку да го вртев вретеното на времето.....
 Оганот ќе го почестев со солзите,во водата ќе ги истурев гревовите.....
 ...малку ќе се прпелкав,малку ќе се заплеткував во сончевиот лач.....
 И ќе претрчував понекогаш по планинските ледини како млад волк.....
 ...и ќе болскотев како утрешното сечие виножито....

.....ех...си го бришам сега челото со дланката...
 Името не ми го знаевте.....
ама на мојата свадба дојдовте...се наведнавте како сенки гледам..
 Молчите....чекаќи мојата последна звезда да ви се спушти на дланка.....

Да и Јас имав свој Сон.....
 Само тоа да го знаете
 Сон кој му зборуваше со жиив глас

Да се живее од денес за утре
 Или подобро е утре да го живеам денешниот ден
 И така најдобро ќе знам дека денес повторно сум чекорел

Со чекорите мислите ги врзувам
 Во некој заплеткан сноп
 Суров господар кон станав
 Не им давам да се разливаат насекаде
 Којзнае можеби некоја и планинава ќе ја прелета
 Некаде немир ќе донесе

Навечер
 Пред клепките нежен бакнеж да сторат
 Отсајајот на твојот лик го гледам
 Фтиснат е на перницата
 Мора да сум го сликал завчера во сонот со солзите.

А вие
 Дали знаете како изгледа Сонот
 да зборувам за сонот во вашето Срце
 во вашите желби и копнежи
 да зборувам за Живиот Сон
 кој ве буду наутро..

Јас не Верувам
 Јас знам
 зошто го допирам само со врвот на прстите
 потоа тој допир патува некаде длабоко во душата
 каде го пресликува сето небо
 каде ја носи сета топлина од Сонцето
 и сиот сребрен сјај од Месечината..

но сепак нема премногу да ви кажувам
 не
 не сум себичен

но сепак тој е Мој Сон..
 малку е детињас
 малку будалест
 малку несериозен
 но сепак е Весел..
 и можеби затоа го сакам тој мој сон..

нејсе глаголам
 чудна е светлината
 во Мојот сон
 додека будењето и хаосот во него е страшен

Доколку денот не побрзаше
 Ќе ме задушеше крикот во мене
 Одев така по коски и паѓав без капка крв во себе
 И во тие коски пробував да се огледам одвнатре

Чудно
 Видов дека имам скаменето лице
 И чудна патека подолга од човечки живот
 Наоколу паѓаше солен дожд
 Проклетницата,на која и беа растурени коските насекаде
 И ртеше злото,и се плетеше проклетијата
 И ја видов опака,на темето имаше нова уста

Помниш,прослови
 Библиски пехар ти дадов со Јудејска пот беше полн
 Скрбеше,и со забите шкрташе,и пиеше лакомо
 Но сепак Сверот те бакна

Почна
 Со безумници на камена плоча да постиш
 Во јамите паѓаше,тврдеше непокорен си
 Крикав
 А таа проклетницата,курвата,и ќерката на Сверот ревеше

Одиси проклетнику
 Не сонувај повеќе зелени магли
 Имаш свои вистини
 Не ме осемени,неличам веќе ни на утринска сенка

Одиси
 Крикав,морав,зошто ќе ме задушеше
 Доколку навистина денот не побрзаше.

Немаше да и кажам се на проклетницата
 И кажав,сеедно е сега што скрби
 И кажав

Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот за нашето небо
 Во твоите кошмарни сништа заприго времето
 Избришиги сите солени солзи кои ти течат
 Пред огледалото на вистината признајги сите порази.

Кога самотијата ќе те скрши и тагата од душата бигори ќе корни
 Погледај во далечините каде забораените светови сеуште плачат
 Погледај низ прозорот на срцето и слушниго липтежот на ноќите
 Таму немо свери вилонината за моите неродени утра.

Кога сите ветришта што сал немир носат во бездните се смират
 Ти,не пишувај повеќе во книгата на лагите величенствени зборови
 Кога црната гавранова стрела те погоди како казна
 Не му врти лице повторно на злото,со крвта твоја ќе си поигра.

Неповерува во зборовите
 Повторно заглаголив

Кога Љубовта ќе умре во срцето на Човекот..
 тогаш..
 тогаш Душата си ја зема назад Креаторот..
 а потоа..
 потоа телото само вегетира како Билка..
 броеќија Безличноста..

а Сенката..
 таа реви во сета животна пустина одеќи без правец и цел...
 Простетеми за последен пат
 Денес го потрошив последното парче од мојата добрина
 и за последен пат простетеми за тоа..

Од утре

да од утре ќе станам нешто што несакам..
 нешто што ме научивте сите вие да бидам..
 и да ја потполнам сета празнина што се јави во мене..

Да од утре
 нема повеќе да го употребувам зборот простетеми
 зошто ќе бидам како многумина..
 суров и немилосрден
 можеби така подобро ќе преживеам..

Јас вечерва
 ќе го закачам моето срце
 некаде во некој темен дел од Месечината...

Добри луѓе..
 ако ја видите некаде Љубовта
 кажетеи за ова..
 можеби ќе најде време
 да му каже таа
 дека Сонцето некаде во некој ден свети силно..
 јас останувам во ова студенило покрај сите мигови случени...

Навистина

играш премногу опасна игра
 и твојата омраза што ја чувствуваш кон мене
 е ништо
 како омразата што ја чувствувам Јас кон себеси..

но сепак..
 отвори ги временските ходници
 и пронајди го коренот на се

некаде далеку
 толку далеки
 што можеби ќе дојдеш
 до самиот почеток на создавањето на Љубовта
 кога таа те Благословуваше
 а ти и вртеше грб....

погледни

Празнината помеѓу Земјата и Небото сега ја исполнувам
Со стопен смарагд што го најдов на дното од душата
Измеѓу,редам стотици нежни виножита

И полека ја сликам иконата на сродната душа
Во слаткава игра ставив и нежни молњи
Над ликот сеуште нејасен гледам стои сончев круг
Бездруго,оваа е таа мојата неотгатливата половина

На трпеза,низ дождецот ја канам со капинов сок
Додека нежно треперат лисјата од сребро
Сега е само одраз на далечен оган
Не навистина

Не е таа заборавена светлина која истекува од шурките на Вечноста
Поинаква е отколку што вие мислите или знаете
Таа е Бесценетиот Александров камен на навечерината
И меѓу живите е

Ја доживеав во лесна езотерична состојба
И кажав тогај
Јас сум твојот роб на воздишки
А ти возвишине,над сите заборавени зборови

Го повторувам ова и денес со својот вчерашен глас
Сите
Сите испокинати нишки помеѓу нас врзиги
И научиме
Како да простам
За да постојам и понатаму
Крениго,како што го кревав и јас пехарот златен
Пиеќи ги сите заборавени здивови

Ако не друго
Насмевни ми се
Недаваќи судбината да ја надополн сета моја тага
И биди мојот одраз во огледалото
Насмевни ми се
И недавај по вторпат да станам Орфеј.

Неможам на небесата да си ја најдам својата свезда
 можеби затоа што нозете ми се скаменети тука на земјата..
 но ајде
 ќе се прекрстам со горчлива смеа
 пред сите овие черни порои кои се сливаат..
 и белким така ќе се извишам малку.

ама ете
 страшниот пород
 со своите черни заби ми ги глода и коските
 а потоа небаре се пеперутку
 се завиткуваат во кожата на јагниња ведеќи се пред крстот..

хм..
 во едно сказание прословив
 кога клепките ќе им натежнат од сите пеплосани соништа
 кога влакнецната на кожата ќе им се спржолат
 ете тогаш саде во туѓи куќи радост ќе бараат..
 стопани свои никогаш не ќе бидат..

некаги..
 стојам каменосан спроти овој ноќен ветар
 радосен
 што овој налудничав ден измина..
 нека, зимскава магла сеуште ја крие секоја тајна..

а ти повторно фрлаш черни чинки
 јадосани зборој истураш по земјата
 глаголиш во твојата осама

Нужно ли е Јас вака Бабуњосана...
 ...да гледам како од гради вејки ми раслистуваат..
 Проклет да си..од мирисот и сонцето напукнува..
 Обземена сум од тага..но не им се предавам ни на зелените магли..

Се разјадувам навнатре..проказа лоша си
 Запрсени врвици околу рацете ми намота
 Да клечам, да барам утешение, и спас од твојот грев
 Слушај, предание пишувам..Јаглика пролетна станувам

Чекај..утре со мирисот ќе те прегрнам

Пред срцево врати од кедар изделкав
 Да невиде роб на воздишки,и девствени воздишки
 И чудно живеалиште на очај
 Но чекам..далеку си..таму каде што очите не бабрат.

Секако
 Со воздишка го совладувам времето
 И се спровирам низ столетијата
 Ти,да бидеш и понатаму мојот прв Адам.

Неможам
 Сакам,но неможам
 ми остана уште една златна монета
 ќе ја оставам на полуотворената врата од иднината..

оставиме
 гледам си станала жена чума
 која сега клечи на колена пред некој нов Бог..
 иноверка која се губи во мракот..

всушност
 со црните нокти гребиш по срцето..
 знаеш
 те чека модра пролет без песна..
 и празни очи без солзи..

не кобам..
 зад тебе се сноват сенки со подадени раце кон тебе..
 и ти глаголат рапава песна..
 бесплодна си
 бесплодна си за нови сладострасни мигојављенија..

не кобам навистина..
 само слушнав како судбината ти глаголеше..
 о како проклето бесконечие те чека..

ми остана уште толку време
 да го допрам со лицето земјата

а таа роморот кој беснееше наоколу го смири...

и реков..

ајде да плачеме заедно..

Јас

јас ќе плачам за сите мртви неродени денови

а ти..

ти плачи за сите безимени гробови..

и кога солзите ќе ги потрошине

повторно заедно ќе ја кажеме Молитвата за дождовите..

за да лијат потоа...

силно

толку силно што јама таинствена се отвори од лиежот..

белким тогај земјо

гревовите од месото да ги одвојам и во јамата ги нурнам....

плачи земјо

плачи зошто ако не плачеме ќе пламнат Небесата

и обајцата пепел и прав ќе не сторат.

Посакував,исто како тебе

Земјо,посакував

Посакав да ја напишам највеселата песна..

но знам дека никој нема да поверува дека Јас сум ја напишал..

посакав да ја напишам најтажната песна..

но сега сум сигурен дека воопшто нема да ја прочитате...

а таму,на аголот под осамениот фенер

стои најплашливата песна

која шепоти дека Љубовта ја носи во себе..

но ете..

Јас несакам да ја напишам..

не ми остана веќе бела хартија за пишување

тие,кои со злоба се задоени

тие кои омразата им е храна обилна

Ми го окова сонот со девет змии лутици
 Врз камен пепелнак што на полноќ си го сонила
 зошто среде глогов колец не му стави
 да го убиеше,умртвеше,да не се прпелка во агонија
 Етого сон грозомора станал,та само крвје бара да пие.

Во рацете само пепел имав
 Неможев ниту да милувам,ниту песни секакви да пишувам
 Ноќите станаа црни поцрни без месечина
 Беа сенки налудничави.

Ќе исчезнам засекогаш
 Затоа што морам
 Да
 Од твојот свет
 Ќе паднам силно на земјата или камен пепелнак
 Тагата да ја искршам и со леснотија да летнам.

Нека биде ова наместо збогум
 Ти благодарам што ми беше инспирација
 Живееше во мене како најубавата поезија
 Никогаш не бев сам
 Бесцелно е веќе да се прашувам сега
 Каде се скрши времето
 Кога се излади твоето срце

Се е запишани,ништо не е случајно
 Пред само три дни
 Девојка со насмевка на разигран ветар
 Ми подари нови сништа
 Дневник покрај мене остави
 Рече
 Кога денот на починка ќе отиде,ти како минато го запиши
 Ноќта оставија за нас да биде
 Ќе го пишуваме заедно сегашното постоење.

Ќе пишуваме и ќе немееме
 Оставаќи на времето да втисни во себе жиг
 Парче наша душа
 И по некоја сува молитва,кажано којзнае кога

За копнежот по нешто што сеуште беше без облик
 Јас молвев и полека ртев во сите височини
 Но некаде позади небаре се опашки скапани
 Се влечеа сеќавањата, ах ти проклети сеќавања

Од сето тоа
 Ноздрите од пламен ми гореа
 Мракот напола ме пресече
 Живите прозирни сенки се кикотеа
 Ме однесоа
 Пред сите глуви глобочини

Интересно
 Сето ова е надвор од сите парадокси
 Јас бегав од животот
 А смрта бегаше од мене

Заод е
 Но усните сеуште ми пукаат од сите суви молитви
 Во сета призрачна светлина на свеќите наоколу
 посакав да се вратам кај животот

но болката
 постојано шепотеше околу мене
 немој
 сакав да се вратам кај животот
 но лагата
 стоеше спротимене
 се смешкаше загатливо

сакав да се вратам кај животот
 но некаде на крајот од тунелот
 стоеше жена со непознат лик
 и молчеше
 сакав да се вратам кај животот
 но студенилово не ме пушта

Љубовта го брише човечкото его
 правеќи така најдобро да засвети неговата душа

а потоа
 потоа тој сјај човекот ја рефлектира низ неговите очи
 аште малку време остана
 толку, колку што е од изгревот до заодот

Во одајата стојам
 Молвам молитвено и солзам
 И на усните сеуште името на Христос го носам
 И те прашувам
 Како да ја убијам чумата во мене

А ти се возвиши со нови огнови
 Го завитка проклетие то во црнило
 И плачеше
 Бев сведител на ова
 И од среде пепелиште повторно на прагот ме донесе
 И утешение и заштита ми донесе

Сега си знам
 Во зеницата на моето око поголема од старата тврдина
 Ми прослови
 Отплеткаји твоите песни, нека липаат своната далечни
 Биди повторно како некогаш Ангел меѓу Демоните
 Јас ти ги гледам сега повторно линиите на дланките
 Јас ти го гледам повторно ликот

Ајде
 Повторни ми прослови
 Чиноејствувај, ако сакаш во вечен живот да влезеш
 Чиноејствувај само
 И не се труди да го сватиш неспокојството на крвта
 Тоа е големо како Судбина
 Само тоа разбери
 Прословуваше седеќи до мене.

Сега навистина ми недостига мојата бесконечност...
 и сите нејзини трепери..
 и кажувам од тука.
 од другата страна на бездната...
 не сум повеќе свезда која чекори во твоите простори..

и можеби затоа летото нема никаков сјај..
 во есента нема шум..
 и зимава само со магли е прекриена..

Ја стегав цврсто цигарата в уста
 и ја прашував Месечината..
 Да се одмаздам ли за болката..
 Умирам

и со тоа полесна ли ќе ја направам смрта..
 еххх..
 пусто срце што ли ќе истрпи
 вчера беше камен..
 а денес..
 бледата светлина веќе го пали
 и го пеплосува..
 и ете пак исто..

да се одмаздам или да проколнам..
 прашувам..
 зашиен на тврдата земја..
 и ги сопирам солзите на лутиката..
 и почнувам да сонувам
 како лакомо цицам мрак
 и ноќта ја гризам крволочно..
 небаре така побргу ќе дојде денот

бесмислена е оваа ноќ
 ревам..
 ќе дојде и тоа утро што ми го претскажаа
 кога младиот кнез
 од заседа со грмеш ќе ми ја пролија крвта
 на меѓата помеѓу стварноста и нестварноста..
 и потоа ќе се распилинам насекаде..

туѓиот грев
 да туѓиот грев ќе го повлечи орозот..
 и така наредната ноќ никој не ја гризи...
 а сенката на кнезот..
 ќе бега, ќе бега споулавено довека...

ќе бега, незнаеќи за оваа осама

не ги слуша и тој како тебе твоите чекори

Не ги слушам и јас веќе скришум твоите чекори

На мраморниот плочник од мојот град

Некои скитници, или беа безработници

Скриени шепкачи ги викавме отсекогаш

Кажаа

Дека црна земја те покрила

Ама ете

Никој од нив не го виде мото срце

Никој од нив не ги отвори мраморните порти на тоа срце

Да видат

Дека живееш

Живееш во најубавиот Рај

А Јас секојдневно чекорам по патиштата крвави

Би тргнал утре

Или задутре

Во мојот свет каде живеам вистински

Но земјава ме врзала

Би тргнал и сега

Но тогаш и ти не ќе постоиш повеќе

Судбина

Што да правиш

Јас ги испеав сите тажни стихови

Сега пеам само некои молитви

Фрлете ме во јама

Но сепак разберете

Во ноќта глува ја слушам мојата песна

Вие сепак фрлете ме во јама

Ќе дојдат некои сенки
Јас во празнината и ним ќе им кажам

Ви простувам
Ајде фрлетеме во јама
Нека не ви се таложи веќе вашето мртво спокојство
И вие еден ден ќе клекните пред истокот да молите
И вам проклетијата ќе ве бабуњоса

Ајде
Ајде фрлетеме во јама
Каде е собрана сета човечка тага
Но и понатаму ќе ги развлекувам нејасните зборови
За воскресот
За распетието
За колвањето во душата

Ајде
Ајде фрлетеме во јама
И покријте ја јамата со земја, со камења, со бигори, со јадови
Така нека заврши вашето страдание

Ајде
Фрлетеме во јама
Јас сепак ја знам Благородната Молитва
Слуша, слуша веќе трепетливото небо
Ете сега знаете
Вчера, ги испеав сите тажни песни
Сега фрлетеме во јама

Во јамата има уште некој мој збор
Ќе го кажам во утрината

Уште во утрината ја загазив земјата со улавост
И видов дека сонот е само продолжување на животот
Ми се намали очајанието, ми ја снеса тромавоста
И уште од очите лачот небеше измиен
Ги ставив дланките на белите колкови
Веќе негледав позади себеси
И се будев со блудница која имаше позади седум лета од свадбата

Сега рече била црна вдовица,ама гола беше бела небаре е облаче
Со нејасна вина,без пород,бараше само жежок здив.

Патем и тоа измина,до пладне само го мерам времето со дикати
И слушам како доаѓа некоја си Ив со чудни сказанија на усните
Во гнила постела спиеа,а самата е неплодна нива
Единствено само нејзината пеколна бездна е жешка катаден
И усфитена со дланките по грбот за блудот пишува.

Не сте виделе.чудесии разни се тие жени,и пијавици се,ме разбирате
Но кога денот умираше,а ноќта воскреснуваше,се довлечка сенката
Потоа евеја,Смилка,светица невидена,пред која и небесите збеснуваат
Небаре е јасенова вејка,се вее на прагот,во виното гледа,не чувствува тага
Не сме сега светители за да се разјадуваме,глаголи,на боскиве мои се сите
соништа
И..корнам од небесата,две три месечини за да траат до мугрите ..

Велмам премален...не ме женете оти блудник сум,грешник сум,без свој
крст
Само вие напијтесе некогаш за задуша,и леснотијата на земјата ќе ме
покрие
Сега камен е земјава,тешки се небесата
И радиреда помолетесе,повеќе да мине времето празно
Не се ни обидов да ги прашам од каде се,и зошто доаѓаат
Воздивнувам,и задутре ќе биде исто.

Ајде,да се простиме Човечки
Јас на вам
Вие на мене
Јас на неа
Таа мене никогаш
Ајде да се простиме Човечки

Простими што како некогаш не се смеам
Ја изгубив насмевката некаде во некои празни булевари
Не не повторно те лажам
Не ја изгубив ми ја украдоа дрски скитници

Простими што како некогаш очиве не солзат
Пресушија од ветриштата што дуваа така бесно

Јас само стоев силата нивна ја мерев
Мислев дека сила имам како некогаш да им се спротиставам

Простими што како некогаш не пеам песни весели
Дневникот во кој ги запишував водата го однесе
Сега на песков ги запишувам но брановите секогаш ги бришат
Само понекогаш галебот ќе ги прочита и од нив песнат тажна ќе испее

Простими што сега така жално молчам
Зборови веќе немам ги потрошив во викотниците секојдневни
Некогаш беа прегласни и за мене
Сега само шепотот ми остана еве знам дека јаворот сме слуша

Простими навистина простими за днине што така со празнотија ги полнам
Немам веќе желба ни во сонцето да гледам
Немам веќе желба ни со месечината да другарувам
Го потрошив секој миг сега ми остана само да немеам

Заминувам од оваа лага со кој е украсен светот
И милоста,и немилоста ги вкусив во бескрајното море
Останаа спомените од бакнежите во празнотијата
Болката како аждаа ме јаде
Скокаат порои од емоции нејасни,напати конфузни
Затемнет превез сплетице сенкиве
Виножито на ништожност и јад во далечината се формира
Мојот живот се сведе на збир на грешки
Многу надежи се на парчиња искршени
Ја сега неможам да плачам со зборовите
Јас сега само ќе немеам

Рецензија

Дали треба книгите да ги судиме според нивните корици и застарени листови.... или според богатството кое го поседуваат во нив...

Судени сме... Судени на ист начин како и книгите кои се заборавени во фиоките со прст прашина над нив, како книгите од кои луѓето се плашат да ги читаат... без потоа да дозволат барем да ги разгледаат зборовите во нив....без притоа да сватат дека старите книги кријат мудрост во нив и прашината е таа која ги чува и заштитува...

Во моментот кога сите ние ќе сватиме дека ја поседуваме потребната сила за да ги направиме промените кои ги сакаме тогаш тие непрочитани книги ќе излезат од заборавените фиоки и ќе го завземат најубавото најудобното и најгледаното место во полиците во сите домови!!

Не ја заборавајте книгата,бидејќи секоја книга,на овој или оној начин крие мудрост во себе,носи порака во себе.како и оваа Поема.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски(Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни

Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на

Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Поемата

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Пад без Крај

Скопје 2008 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Пад без Крај 2008 година 32 страни

ISBN-10 608-4778-68-2

ISBN-13 978-608-4778-68-4

EAN 9786084778684

